конфузьоси и дефорцуки—говорили на разни езици и казвали, че били обзети отъ дявола.

Все въ тоя врѣме въ Англия сѫ изгорени повече отъ 3300 души все за сѫщитѣ магьи.

Въ 16 вѣкъ, въ врѣмето на прочутия англійски юристъ Блекстонъ сѫ били осѫдени на смьрть 2 дѣца, едното на 9 год., другото на 10 годеки за сторено отъ тѣхъ случайно убийство.

Както виждаме демономанията въ срѣднитѣ вѣкове е била извѣстна и знакъ отъ прѣдѣлитѣ на Франция и е имала едни и сѫщи резултати.

Спорадъ второ изтоъ—Моро де Тюръ въ бѣлѣжитото му двутомно съчинение „Алхимиятъ и Астрологиятъ", родоначалници на химиката и астрономиятъ, се изсрѣщатъ много курьозни и поразителни случаи отъ сѫщата епоха — срѣднотѣ вѣковете на демономаниятъ, магиятъ, чародѣйствата, заклинанията и пр.

Той посочва на хилядни нещастни жертви осѫдени—жени и дѣца, които отъ сѫществото му сѫ били сѫдени и осѫждани на единъ по единъ, а не тъпти и тълпи. И то сѫщо за тоа, че дѣцата сѫ били изгаени на елна мачала или на цѣло сено за доказване прѣдъ сѫдилищата, че сѫ имали работа или срѣщали съ дявола или ангела. А нѣкои дѣвици да признаватъ, че сѫ говорили съ Исуса Христа или съ нѣкой светецъ, и мѫченитѣ имъ въ тоя врѣме сѫ слушали гласа на дявола или сѫ видѣли образа на своя патронъ светецъ и само за тоа сѫ бивали сѫдени и осѫждани на смьрть, които отдавна сѫ арестувани и съ въжета на устата сѫ се хвърляли въ огъня, приготовенъ за тѣхъ съгласно присѫдата имъ. Сѫщата авторъ цитира и една курьозна оставка на единъ слепъ, подадена до краля, когато моли да му приеме оставката по единъ единственъ мотивъ, че слѣдъ него изадъ за едно кратко врѣме повече отъ 17,000 смьртни присѫди, се чувствува много изморенъ и да тоа моли да бъде освободенъ отъ длъжностьта кралски сѫдия.

Въ Русия до Екатерина II. 1763 г., както видѣхме и по-горѣ, дѣцата на голѣми отъ 7 год., пакъ дане и по-нагорѣ, сѫ подлѣжали за прѣстъпления и нарушения на вричитѣ виждане тежки наказания, дане и на заклане, че съ единъ ударъ е могло да се изкарли душата на дѣцата.

Когато се отнася по затворитѣ и тѣхния режимъ, никакъвъ разлика не се е правило между малолѣтнитѣ и пълнолѣтнитѣ—за случайнитѣ прѣстъпления и занорадвенитѣ такъвъ. И за тоа често пъти дѣцата сѫ умирали въ затвора отъ лошия въздухъ и режимъ, прѣди да дочакатъ присѫдата си—срѣщи за бъдатъ осѫдени. А ако нѣкой малолѣтенъ оцѣлѣе и остане живъ и здравъ за той нолиа отъ затвора заваленъ прѣстъпникъ, благодарение на лошата организация и система на затвора. И за тоа тоа тѣхъ затвори сѫ били изрѣчени разсадници, въ които е лисвало всѣкъ вида слѣда отъ редъ. висцинлина или нравствено и религиозно внушение и лозинъ нѣмъ трудъ.

Едва въ второто полувина на 19 дѣкъ, съ подобрѣнъе на законодателството и съдѣдиниятъ въ западна Европа закони станала и нѣкои измѣнения въ затворическата система и се внесоха значителни подобрѣния. Създаваха се и се образуваха разни приюти и колонии, почиваващи отъ часи на чисто педагогическо начало съ образователно-въспитателни тенденции. Обществото захвана да се интересова отъ участьта на малолѣтнитѣ дѣца-прѣстъпници.

Започна се проучвание и изучвание на природата и настоящето на дѣцата, тѣхнитѣ умственъ и духовенъ миръ, за да може да се разде нагодстване и направление на бъдещето имъ поведение и животъ. А за постигане на тѣзи си цѣли започна да се държи сѫмѣтка въ приютитѣ и колониитѣ за умственъ и духовенъ миръ на изрѣдѣнитѣ прѣстъпници и за тѣхнитѣ природни особности и влечения.

За резултатитѣ отъ тѣзи изучвания и забѣлѣжки ще приведемъ тука 2—3 случая за уловѣнъ изъ четорения, за кога и лоноженъ на изправнизацитѣ заведения и за общото състояние на пленницитѣ въ тѣхъ.

Въ Лондонъ въ 1864 год. отъ 10.7 дѣца подсѫдимци, осѫдени и настанени въ поправителнитѣ заведения-изправителни колонии, 500 отъ тѣхъ не сѫ знаели нито да четатъ, нито да пишатъ, макаръ че между тѣхъ имало дѣца по на 13 и 15 год.; а останалитѣ едни знаели само по малко да четатъ, а други само по малко да пишатъ, а по голѣмата часть сѫ били сѫвсѣмъ слѣпи въ четение и писане.

Отъ направенитѣ изслѣдвания се установило, че по голѣмата часть отъ кражбитѣ, извършени отъ малолѣтнитѣ затворници, сѫ извършени по порока и заставлени отъ самитѣ родители. Освѣнъ отъ тоа, благодарение на лошата затворническа система, сѫ се явявали много рецидивисти отъ тѣзи затворници, а нѣкои по 2—3—4—5 пѫти дане и тѣхни стигнали до 10 пѫти, макаръ и много рѣдки случаи, но рецидивизма е билъ разнатъ до тоа, че въ нѣкои затвори е достигнатъ до 70%.

Въ Франция прѣзъ 1867 год. е билъ направенъ анкетъ и отъ 6 00 малолѣтни прѣстъпници, помѣстени въ разнитѣ приюти и колонии, е констатирано и изяснено, че отъ тѣхъ повече отъ 5000 дѣца сѫ неграмотни—не знаятъ нито да четатъ, нито да пишатъ, а така сѫщо сѫ били и безъ всѣкакъвъ професия и занаятъ.

Въ 1869 год., скорѣ въ инкоитъ Д'Освиньи—министъръ и секретаръ на парламентарнитѣ комисии, който е сѫщъ натоваренъ съ изучванието положението на затворницитѣ въ Франция по пенитенциарната система, а особено тоа на малолѣтнитѣ прѣстъпници, казва въ доклада си отъ сѫщата год. до парламента, че